

[Jørgen Gram.]

vedtaget i landstinget den 29. marts 1946 ved tredje behandling. Det var meningen, at den skulle gennemføres hurtigst muligt. Nu er der gået over 6½ år. Da loven blev vedtaget, stod rigsdagen med friske indtryk af krigens opståen og forløb, og ikke mindst Danmark måtte dengang handle ud fra den antagelse, at fremtidige nye angreb kun kunne komme fra Tyskland; derfor måtte man hindre tysk indflydelse og infiltration i fremtiden. 18 lande med USA og England i spidsen fastslog det nye princip, at den enkelte tyske statsborger, som boede i Tyskland, men som også havde værdier i udlandet, indtil sidste hvid hæftede med disse værdier for sin stats gerninger og disses virkninger og måtte afgive disse værdier.

Forsåvidt en tysk og japansk statsborger boede udenfor Tyskland, var princippet det samme, dog med den mildnelse, at pågældende i Danmark fik lov til at beholde bohøve for indtil 2 000 kr. Disse bestemmelser overfor tyske statsborgere var meget hårdere end dem, som de magter, der vandt krigen, anvendte overfor selve det tyske folk; men principperne var fastlagt af de tre store allierede statsmænd, Stalin, Churchill og Roosevelt, ved konferencer på Krim og i Potsdam og skulle jo gælde i samtlige de lande, som senere kom med under denne aftale.

Ud fra disse principper, som blev udformet i loven om konfiskation af tysk og japansk ejendom her i tinget, blev denne i det første par år ført ud i livet i Danmark. Kan ministeren give tinget en redegørelse for, hvad der er sket på dette område? Jeg antager, at mange tusinder af små værdier i form af bank- eller sparekasseindskud, hypoteker, huse, ejendomme, jordparceller o. s. v. hurtigt er blevet konfiskeret og provenuet indgået i statskassen; men såvidt jeg er orienteret, har de store objekter været vanskeligere at komme igennem, ikke mindst fordi disses ejere har haft råd og indsigt og hjælp til at trække tiden ud, så en række af disse objekter endnu er under behandling.

I mellemtiden har hele den storpolitiske udvikling ændret sig. Tyskland bliver ikke mere behandlet som den slagne fjende, men som en kommende allieret, også Danmarks allierede. Dette giver sig tilkende på mange

områder. Jeg har det indtryk, at administrationen her i Danmark ved gennemførelse af loven om konfiskation gennem årene er ændret i takt med tiden, og at adskillige af de afgørelser, der nu træffes om dispensationer, afgjort ikke ville være faldet sådan ud for 4—6 år siden; og dog er det den samme lov, der administreres. Jeg bebrejder hverken de samvittighedsfuldt arbejdende dispensationsnævne eller de skiftende handelsministre dette, men som følge af den nævnte gliden i administrationen, står en hel del tidligere faldne afgørelser, hvor konfiskation er forblevet bestående, i stærkeste modstrid med senere afgørelser.

Det er overvejende relativt små objekter, jeg her sigter til. De pågældende tilfældigt trufne har ikke vidst, at der var mulighed for at få dispensation, eller er blevet trætte efter et enkelt eller flere afslag. De med de store værdier forsøger gang på gang, de bliver ikke trætte, og stundom når de så et resultat. Jeg er betænkelig ved denne tendens. Loven er der jo, og faren for Danmark for infiltration er langt den største for de store objekters vedkommende. Der er imidlertid også små sager, som fortsat henligger uafgjorte. Jeg forstår det ikke.

Jeg kan nævne en lige modtagen henvendelse fra en ældre tysk statsborger på Tøndereggen, som har en ganske lille ejendom på 11 ha. Denne har været beslægtet siden oktober 1947. Den pågældende ejer er født i Sydslesvig, hans kone er fra Nordslesvig. Han bor stadig på ejendommen, men må ikke have noget med den at gøre og lever af 100 kr., som han må hæve af sine egne penge i banken, og desuden må han lade en ko græsse gratis på sin egen jord. Det er en kummerlig tilværelse for et par gamle, svagelige folk. Manden kan ikke få aldersrente undtagen som kommunehjælp. Brændsel har de intet haft af, indtil de nu ved lån fra en svoger har kunnet købe brændsel for ca. 300 kr. Trods gentagne henvendelser er der ingen afgørelse. Efter min mening burde der være dispenseret forlængst, selvom manden som tysk vagtpost har været i Faarhus som så mange andre.

Jeg kan nævne et andet eksempel fra den allernyeste tid. En dame, boende i Holsten, kan ikke forstå, at hun ikke kan få en arvelod frigivet, medens hendes 5 medarvinger, også boende i Holsten, under